

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Iohanne abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

enim partem obsoniorum ex æquis partibus eorum, qui comedunt, martyri attribunt. Eam autem emens vnus ex conuiuis, deponit pecuniam, & die sequenti alius, & aliàs alius. Et hæc fors emptionis omnes obiens, dat quotidie emptorem partis. Postquam autem portus eos exceperit, diuiditur pecunia esurientibus. Et hoc est pars Phocæ, pauperum beneficentia.

Eum Reges quoque admirantur, qui fuit fortissimus & pius, præclarisque & magnificis exornant muneribus ædem suscipiendi pauperis. Contendunt autem, qui accedunt, superare veteres. Nec est mirandum, si Imperij Romanorum viri pij, quorum vita regitur moribus & legibus, vsque adeo reuerentur martyrem, cum etiam vsque ad barbaros peruenit admiratio, & omnes vel maximè feri Scythæ, qui habitant continentem ex aduerso Ponti Euxini, accolæ lacûs Mæotidis, & fluuij Tanaidis: & quicumque habitant Bosphorum, & ad Phasidem vsque fluuium extenduntur, omnes, inquam, munera offerunt olitori. Cum omnibus autem moribus & studijs à nobis differant, in hoc solum nobiscum consentiunt, vt eorum feritas morum, mansuetiatur à veritate. Vnus certe illinc princeps & Rex, coronam capitis deponens, quæ auro resplendebat & gemmarum floribus, & lorica exuens bellicam diuitis materia, (est enim superba & luxuriosa Barbarorum armatura) ea Deo misit per martyrem offerenda donaria, consecrans occasionem potestatis & dignitatis. Clarum est enim, quod corona quidem missa sit ad agendas pro regno gratias: lorica autem, pro virtute bellica.

Quæ autem propter hæc continenter eueniunt beneficia, per visiones in somnis, & per curationes, quas consequuntur ij, qui ægrotant, quomodo narrauerit quispiam, cum ad singulas narrandas operationes accedere non possit oratio? Nos ergo hinc desinentes, Deo Saluatori gloriam offeremus, cuius serui fideles tãtam sunt gloriam consecuti, vt in omni indigentia & omni casu, conuenienter dono, quod est eis donatum, conseruis suis benefaciant, idque postquam hinc excesserint, & à corpore fuerint separati. Quorum memoria cum opere quotidie peruadit ciuitates & vicos, ubique prædicans benefactorem Dominum: quem decet omnis gloria, honor & potentia, sanctitas & magnificentia, nunc & in secula seculorum, Amen.

VITA S. IOHANNIS REOMAENSIS ABBATIS, VT HABETVR IN PERVETVSTO MS. CODICE:

Verim stylum opportunis locis mutauimus.

VIR per omnia prædicandus Iohannes, nullique suo tempore secundus, ortus in territorio vrbis Lingonica, nobili genere, patre Hilario, matre verò Queta: puer literis imbuendus traditur. Cum autem fuisset annorum viginti, inuitis parentibus seculo valedixit, ac in remoto loco villa, proprijs manibus cellam & oratorium construxit: vbi adiunctis secum duobus pueris, soli Deo vacabat. Inde verò ad perfectiora tendens, in deserto quod sub axe Lingonico iacet, cum dictis pueris se contulit, & primò ibi in paruo tugurio habitauit. Crescente autem numero discipulorum ad eum confluentium, timuit ne plebi dominando, periculum potius elationis incurreret, quam vitæ meritum acquireret. Quocirca cum duobus prænominatis socijs nocte fugiens, perlustrauit Gallia monasteria: tandemque perueniens in insulam marinam, monasterium Lirinum petijt, ibique receptus, districtissime vixit, ac sanctissime inter cœnobitas illos conuersatus est.

Hic igitur postquam anno & mensibus sex delituisse, per vniuersam patriam quaesitus, à quodam, qui de Gallia partibus aduenerat, vix agnitus propter habitus sui utilitatem, inuentus est. Cognito autem eo, monachi Lirinenses, quem prius famam celebrem reddebat, veniam suæ ignorantia humiliter petierunt, quod ei inter iuniores locum dedissent. Interim reuersus agnitor ille, ineffabile gaudium de inuentione beati Iohannis reportauit. Quod cum Gregorius piæ memoriæ Lingonienfis Episcopus intellexisset, duas conscripsit epistolas, vnã per duos fratres, domino

Hh 3

Abbati

Nota quàm
celebris fu-
erit hic mar-
tyr.

Nota hæc
de rege bar-
baro.

Multi ægri
curantur lau-
di Phocæ
meritis.

Septembr. 21.
Patria & pa-
rentes.

Valedicit
mundo vitæ
solitariam
eligens.

Clam fugit,
ne præficia-
tur multitu-
dini.

Eius humi-
litas.

Reuocatur
ad suos fili-
os per D.
Gregorium
Lingonien.
Episcopum.

Abbati Lirinensi transmittens, qua virum Dei rogabat sibi restitui: alteram verò Abbati Iohanni, qua eum reuocauit ad suos: terrendo eundem quòd esset ante tribunal iusti iudicis Christi redditurus rationem, ob sui loci desolationem, ac fratrum dispersionem. Regressus igitur vir Dei, non tam illi patriæ, quàm suis filijs multum attulit gaudij, ac breui spatio reformatiuit monasterij disciplinam.

Oratione
occidit ba-
siliscum.

Cùm ergò in dicto deserto Tornodorenfi præesset, fratres nimiam patiebantur aquæ penuriam: cui incommodo quærentibus remedium, nunciatur, eodem loco antiquitùs fuisse puteum multæ profunditatis, quem vulgaris incuria, & temporum verustas nimia lapidum obstruxerat congeries. Serpens verò basiliscus in eodem putei loco habitabat. Sanctus verò Dei plenus fide, prior ad locum accedens, rastro fodere cœpit, ac alijs iuuantibus putei ostium aperuit, & serpentem oratione interemit: Ex quo puteo copia aquæ in præsens vsque hau- ritur.

Mater sua
eum visitat.

Per idem tempus mater sua, magno eum videndi tenebatur desiderio, quod cùm per fratres ei esset significatum, primò renuit, sed postea nè fidem matris videretur velle contemnere, eam admisit, ac transiens ante eam cum reuerentia, parumpèr obtutibus eius seipsum exhibuit, moxque discessit, rogans per ministros, nè in hac re ampliùs molestaretur, quia deinceps se eum nullatenùs visu- ram in præsentì vita, prædixit.

Fur quidam
diuinitus
cogitur re-
stituere ab-
latis secu-
res.

Demoniacus
curatur.

Item alius.

Alio quodam tempore cùm fratres ligna cæderent in sylua, casu ad monaste- rium reuersi, reliquerunt secures suas in cœpti operis loco, quas quidam su- perueniens inuentas furatus est. Postea fratribus id suo patri referentibus, ille iussit eos lectioni vacare. Et exiens ad prædictum locum, ibidem intentissimè orauit. Fur igitur reuersus, ad pedes sancti viri corruit, secures restituit, & veni- am commissi criminis humiliter exposulauit, asserens se ante restitutionem de ne- more exire non potuisse.

Secundinus
patrius di-
uinitus ca-
stigatur.

Curatur.

Eidem sancto Dei mirabilis effugandorum dæmonum collata est potestas, quo usque in viuis manebat: vnde & filium clarissimi Nicasij obsessum, cùm propè transiret, & ille proclamaret non posse diutiùs tolerare Iohannis Abbatis præsentiam, ad eum accessit, & oratione sanauit. Alium quoque mutum ob- sessum curauit, qui vsque ad obitum in monasterio postea laudabiliter vixit & per- seuerauit.

Mita eius
benignitas
in pauperes

Pro paupe-
ribus sibi ali-
menta cæli-
tus admini-
strantur.

Felix obit
eius.

Quodam tempore literas suas ad Secundinum patricium misit, quibus cuiusdam pauperculi causam egit. At ille, sprete eius commendatione, literas in terram proie- cit & pedibus conculcauit. Sed non defuit Dei vindicta. nam toto corpore tanto tremore ac pauore subito concutitur, vt intelligeret, ob tanti viri contemptum se ista mala perpeti. Mox igitur per internuncios humiliter veniam deprecatur, & tandem imperata sibi per sanctum complens, sanatur.

Plurimos quoque infirmos, missis eulogijs, mortis faucibus eripuit. Quodam enim famis tempore, dum egentium caterua ad sanctum confluere, & ipse omni- bus misericorditer subueniret, minister eius superueniens, et indicauit, tantum non superesse frumenti, quantum omnibus sufficeret. Mox pius pater vas iussit pro pauperibus impleri, capiens plus minus modios quinquies quinos, cætera quæ restabant, in vsus fratrum reseruari. Cùm ergò turba egenorum per aliquot tem- pus ex eo aleretur, euenit vt quidam iuxta morem mendicaret. Sanctus autem consuetam mensuram dari iubet egenti. Minister verò respondit, nihil in vase exi- stere, sed totum pauperibus erogatum. Quo audito, sanctus oculos in cælum attol- lit, & genuflexo orauit Dominum. Qui surgens ab oratione, iubet ministro, vt fide- liter alimenta deferat indigenti. Pergens ergò minister, vas quod priùs vacuum reli- querat, repletum reperit, & pauperi consuetam mensuram dedit.

Vir quidam religiosus Sequanus nomine, audita fama sancti Iohannis Abba- tis, more patrum, quadam nocte à partibus Magnimonrensis aduenit, & basi- licam sancti Iohannis oraturus latenter intrauit. Quod ubi vir Dei diuina reuelatione intellexit, iubet ministro, vt dato signo sodales excitet, quia frater commu- nis Sequanus, absconditè fores ecclesiæ penetrans orat. Abeuntes ergò fratres ad ecclesiæ fores, famulum Dei orantem inuenerunt, cui hospitalitatis officium deuotè persoluerunt. Obijt autem sanctus Iohannes Abbas anno ætatis suæ centesimo vi- cesimo:

ecismo: Cuius oculi non caligauerunt, nec dentes damna pertulerunt, nec eius memoria lapsa est. Sepultus, quotidie nihilominus uiuit miraculis.

DE EODEM S. IOHANNE ABBATE, EX
GREGORIO TVRONENSI DE GLORIA
Confessorum Cap. 87.

RVIT in Tornodorensi pago in parochia Lingonicensi Septēbr. 22. vir sanctitate præcipuus Iohannes Abbas, iuxta sui nominis etymologiam, diuina gratia præuentus. Denique fertur, quia cum monasterium ædificare vellet, quod Reomaus nuncupatur, & fratres nimiam aquæ penuriam paterentur, reperit puteum immani profunditate altum, ubi pessimus serpens basiliscus habitabat. Hic itaque diuina inuocatione perempto serpente, ac munito puteo, puteum potabilem fratribus reddidit: de qua aqua & nos, cum Lugdunum pergeremus, à fratribus illius monasterij benignè suscepti, causa miraculi haufimus: cuius etiam haustu plurimi frigoretici curantur.

Basiliscum
precibus
necat.

Fertur & de præfato viro tale miraculum: Quidam fraticida pro enormitate criminis, ferreis circulis alligatus, præceptum habuit, vt septem annis loca sanctorum peragrando circuiret. Hic cum Romam venisset, reuelatione diuina comperit, non aliter se posse absolui, nisi ad sancti corporis reliquias Iohannis Reomaensis Abbatis perueniret. Hic ergo passim lustrando loca, tandem peruenit ad basilicam, ubi haud longè à monasterio sacratissimum corpus eius locatum est. Ibi que orationibus ac vigilijs incubans, vinculis omnibus absolutus est. Vixit vir hic iustus & vir religiosus, sicut legislator Moyses, centum viginti annis, cuius nec oculus caligauit, nec dens motus est. Fuit autem institutor viri memorabilis, de quo in suo loco narrabimus.

Nota pœnã
fratricidæ.

Grãdis ætas
beati viri.
Deut. 34.

VITA SANCTI HEIMERAMMI VEL EMERAMMI, RATISPONENSIS EPISCOPI ET MARTYRIS, ab Cyrino æquè Ratispouensi Episcopo ante multa secula conscripta.

Stylum F. Laurentius Surius passim nonnihil mutauit, paucis omisis, quæ deprauatè scripta, intelligi non potuere.

REGNANTE in perpetuum Domino nostro Iesu Christo, qui sanguine suo seruos suos liberare dignatus est, & eius passione longè lateq; per mundum fama diulgata, etiam Europæ non modica pars Christianismi religione insignita floruit, & tot Occidentis populi, Angli, Britanni, Hyberni, Galli, Alemani, Germaniæ pars, paulatim miris modis in Dei confessione & laude cõstanter excreuere: Gotthia etiam, & Hispania, & Aquitania cum habitatoribus suis, reiecta idololatria, vnicum Dei filium colere coeperunt. In cuius quidem Aquitaniæ partibus Pictauium vrbs antiqua sita est, ex qua ortus est puer Heimeramus: qui in ipsa puerili ætate coepit mundum despiciere, & gloriam eius ceu quisquilias calcare, atq; ad sacrum liberalium literarum studium sese applicare, ita vt, superno iudice agente, ad summum Episcopatus honorem peruenerit.

22. Septēbr. & Cap. 1.

S. Heimerã
mi patria.
Pietas ad
huc pueri.

Fit Episcopus.
Cap. 2.

Erat autem statura procerus, forma decorus, vultu syncerus, eleemosynis præstandis præcipuus, ieiunijs valdè addictus, castitate & continètia præclarus, sermone